

שיא ריית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון שצ"ו | פרשת אחרי קדושים תש"פ

"מן הבאר הוא" דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר צוקללה"ה

קדושים תהיו. "דרכו של יהודי ירא שמים, דבר ראשון-לא!" והסביר: יש כאלו היוצאים לרחוב ונותנים חירות לעיניהם, אבל כשרואים שיש דבר שאסור לראות מיד משפילים הם עיניהם. אין זו דרכו של יהודי ירא שמים. נוהג הוא הפוך. דבר ראשון, לא. כובש הוא עיניו עד שמתברר לו שאין כאן שום מכשול ראייה! ואמר: איני מקבל תרוץ זה, שהראיה היתה בשוגג. אלו התיחס אל ראייה אסורה כמו חץ בעין, היה נוהר אף מראיה בשוגג. כשאני עולה לביתי, עד שאני שומע מהרבנית שאין אף אשה זרה בבית, איני נושא עיני! כחדשים לפני הסתלקותו, בשיחתו האחרונה לפני הבחורים, אמר רבנו: "בני חביבי שמרו על עיניכם - כשאדם פוגם בעיניו הוא נעשה נכה רוחנית - והלא אף אדם בעולם אינו מאחל לעצמו נכות..."

כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

יצאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
20:38	18:44	ת"א - בני ברק
20:35	19:01	לונדון
21:40	20:06	ניו יורק
21:07	19:33	הזמנים לפי שיטת ר"ת

קול קהילתנו 073-3834583

להיות קדוש, להיות שומר...

ישקו העדרים

בשכינה וירא במלאכים. דהיינו, שאם לראית האורחים הוצרך לשאת עיניו, כי היו משפלות ושמורות תדיר, על ידי כך זכה לראות בשכינה.

ובטור (ריש אורה חיים) הביא דברי המשנה (אבות פ"ה מ"ב) הוי עז כנמר וקל כנשר, וביאר: קל כנשר, כנגד ראת העין. ופרש הבית יוסף, שצריך זריזות יתירה לשמירת העינים. ונראה לפרש עוד, שעל ידי שמירת העינים יזכה להיות קל כנשר לעשות רצון אביו שבשמים. וזה שאמר דוד המלך, עליו השלום: "העבר עיני מראות שוא, בדרכיך חייני" (תהלים קיט, לו). שהשומר עיניו יזכה לחיות זריזות [כי כשהאדם הלא זריז, בא לו תמיד חיות חדשה" (אמרי פנחס א, קצח)] בדרכי התורה והבורא יתברך. ובהפך, כתב רבינו יונה (אגרת התשובה יט, ב) שהמסתכל באסור מכחיש כח יצרו הטוב. והינו, שלא זו בלבד שמגרה יצר הרע בנפשו אלא עוד מאבד כח יצרו הטוב ויכלת התנגדותו והתגברותו על היצר הרע.

בימים קדושים אלו, ימי ספירת העומר, בהם אנו שוקדים על תקנת נפשנו, בהמתנה של כיסופין לקראת קבלת התורה הקדושה, ונפשנו הומיה וזועקת בתחינה שאחר קיום המצוה - כדי לטהרנו מקליפתנו וטומאתנו, ולטהרנו מכל סיג ופגם, הרי גדלה חובתנו העצומה ללמוד מארחותיו הקדושים של אבינו רועינו, זכותו יגן עלינו, ובפרט ביסוד היסודות שעליהם מסר נפשו כל ימיו להחדיר טהרה וקדושה בנשמות ישראל, ונזכה לאור התורה ולהתגלות הקב"ה עלינו, אמון כן יהי רצון.

האמיתי של המתקדשים אל ה' לבין אלו שסרים מאחורי קדושתו יתברך. יהודי לא אוכל כמו גוי, יהודי לא ישן כמו גוי, יהודי לא חי כמו גוי - בכל דבר וענין.

היכולת של יהודי לומר "לא" לתשוקותיו הגסות ולמבקשי רעתו הרוחנית, היא המתנה הטובה שחנן הבורא יתברך את עבדיו משרתיו עושי רצונו יתברך, זאת יכולת נדירה באנושות הגסה המקפת את כל העולם, כשאנו יכולים לרוח הרעה ששאובה מכוחות רוחניים ואלמותיים, ואנו מנצחים אותה - זהו הפלא הגדול ביותר שיש באנושות.

בדרך כלל, אין יכולת לעמוד כנגד אש התופת של התאוות, אנא בשרא ואיהו אש, וכי אנו עדיפנא מיניה? יש רק כח אחד נורא ונשגב ביותר, שבאמצעותו ניתן למגר את האויב הזה, הוא כוחו של הקב"ה, יכול כמוני, אפשר ויכול, רק אם אנו מדבקים את עצמנו בהשם יתברך, ואנו שואבים את הכח של הנצח ממקור הנצח, משם אפשר לקחת כוחות נאצלים לעמוד כעמודא תקיפא בהאי עלמא, ולזכות לשמירת העינים, לשמירת המחשבה, ולשמירת כל הגוף בקדושה ובטהרה.

ואמר רבנו הקדוש זי"ע (הגדת יגל יעקב' שם): "עין תחת עין" (שמות כא, ד) - **השומר עיניו מראיות אסורות זוכה לראות מראות אלקים.** ועל דרך שאמרו (בראשית רבה מה, ט): "וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו" (בראשית יח, ב), וירא

שמירת שמירת העינים במשנתו של רבינו הקדוש קבעה לעצמה מקום נכבד ביותר. ואם תמצוי לומר - את חזות הכל! לא מבעיא שרבינו בעצמו נוהר בכך, ברוב קדושתו ופרישותו בתכלית הזהירות, ללא שיור כלל... והיה כאות ומופת לבני עליה, איך הם, בצעירותם, וברחת דמיהם, עליהם ללמוד ממנו כיצד לשמור על העינים המאירות, אלא אף גם תבע זאת מכל אדם בכל מקום ובכל זמן - **קדושים תהיו כי קדוש אני.**

בפרשת השבוע הזה - פרשת קדושים - מלמדת אותנו התורה הקדושה ענינה של קדושה מהי, ולפי פירוש רש"י - הוו פרושים מן העריות, ומשמעות הדבר הוא, שהפרישות היא מכל וכל, במחשבה דיבור ומעשה, ולא זו אלא אף זו, לזכך את הרצון הפנימי, שלא יהיה הדבר הזה בגדר של נסיון ומשיכה, כי אם "כי קדוש אני" - הרצון הוא להיות מופרש לגמרי, לרצונו ולחלקו של הקדוש ברוך הוא.

ולימד רבינו בעל ה'באר יעקב' זכותו תגן עלינו, את אשר נכתב בסוף פרשה הקודמת בפסוק: "הייתם לי קדושים כי קדוש אני ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" - הביא רש"י הקדוש בפירושו: אם אתם מובדלים מהם - הרי אתם שלי, ואם לאו - הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו. והנה כאן בדברים יקרים אלו, התגלה היסוד הקדוש הזה. ההבדלה האמיתית בין רשעי האומות היא נוספת על ההבדלה הטבעית המולדת. ההבדלה בדברים האוניברסליים, הרגילים... מעשי איש ופקודתו. שם נעוץ ההבדל

דברות קודש

מנ"ק מוך אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת אחרי - קדושים תשע"ז

נתכוון ר' עקיבא לומר ענין זה? אולם לפי דברינו הנ"ל יוטעם, דכאשר חיי האדם מושתתים ובנויים במלואו על רוח האמונה במנהיג העולם, אזי שכלו הזך לא תיתן לו להגיע או לחשוב מחשבות הנוגדות את דרכי ה', וממילא, כל אשר נעשה בו ובזולתו יראה ויבין לנכון, כי מפי ה' חיינו, וכל דרכיו אמת ומשפט, ובכך יראה לעולם בטובת חבירו ובאהבתו, וכש"כ שלא ישנא את חבירו והמסתעף מכך. וענין זה מצינו נמי בחז"ל (מסכתות קטנות - אבות דרבי נתן נוסחא ב פרק יב) וז"ל: ד"א והוי מתאבק בעפר רגליהם, זה רבי עקיבא שביקש ללמוד תורה, הלך וישב לו על באר אחת בלוד וראה חוליית הבור חקוקה, אמר, מי חקק את החוליית הזו? אמרו לו החבל, אמר להם ויכול הוא? אמרו לו הן, מפני שהוא תדיך [עליה] ואמרו לו ולכך את תמה, מים שחקו אבנים שנאמר אבנים שחקו מים (איוב י"ה י"ט) אמר וכי לבי קשה מהאבן? אלך ואלמוד פרשה אחת מן התורה, הלך לו לבית הספר והתחיל קורא בלוח הוא ובנו, למד מקרא ותרגום ומדרש הלכות ואגדות שיחין ומשלים הכל למד, ע"כ. היינו, שר' עקיבא הוכיח לעצמו, שאם מים יכולים לשחוק אבנים, הרי סימן מובהק היא, שאפילו אם בעיני בשר ודם, תמוה הדבר מיסודו, מ"מ, אם נביט בעיני האמונה, שהקב"ה מנהיג עולמו בדרך הטבע וכשיעלה ברצונו יכול הוא נמי לעשות פעולות כנגד הטבע, כמו"כ, מה לי אם לא שניתי ולא קריתי ולא למדתי עד הנה, הרי אם אתחזק באמונתו ית"ש, יחולל לי פלאות נשגבות ויכנסו דברי תורתו בתוך מעי. ומי חכם ויבן כל זאת, ישכיל ויצליח עדי עד ברו"ג.

כידוע שבכל אחת מלילות הספירה מכוון אחד מז' הספירות, והספירה השייכת ללילה זו, היא, מידת נצח שבנצח. לתיבת נצח איכא ב' משמעויות, הא' משמעות של נצחון, והב' משמעות של נצחיות. וי"ל, שהנצחון האמיתי שתהיה לו לאדם, היא, בהיותו דבוק לחיי הנצחיים שהיא תורתנו הק', כפי שייסד רבינו הרמב"ם ב"ג עיקרים שלו, אני מאמין באמונה שלימה, שזאת התורה לא תהא מוחלפת ולא תהא תורה אחרת מאת הבורא ית"ש, הרי שתורתנו לא התחלפה מאז נתינתה על הר סיני, ועד עצם היום הזה נשארת היא עמנו ותעמוד כן לנו לעד ולנצח נצחים. ע"כ עיינו נשואות בעיתים הללו לאבינו שבשמים, שהימים הקדושים האלו, יהירו בתוכינו כוזה הרקיע וכעצם השמים לטוהר, שנזכה להתקדש ולהיטהר בקדושה של מעלה, ועי"ז נזכה לקבל את התורה מתוך אהבת הבורא ותורתו ית"ש, עדי נזכה ליהנות מזיו השכינה בביאת גואלינו משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

החלטה גמורה ללא עוררין, כי המלך הטוב מטיב עמנו בכל עת ובכל שעה, ובודאי ללא צל ספק ספיקא, טמונה וספונה בכך דבר טוב, או כאן בעוה"ז או שם בעוה"ב. ולמען לשַׁבֵּר את האוזן במקצת, נקומה נא ונתבונן בעמקי ליבנו, דב"ה, משכימים אנו בכל יום ויום בבוקר בבוקר, אחרי שהמלך הטוב החזיר לנו נשמותינו לתוך גופינו, כאשר היא מצוה על כלי איברי הגוף שלא ישנו את תפקידם, כגון, שבעינינו יראה, ובאזנינו ישמע, וברגליו יצעד, ובידיו ימשש וכד', וכל זאת אחרי שאמש היה גופו מותש ועייף ונס כוחו וליחו, ועתה הפקיד השי"ת נשמתו שנית כשהיא נעשית בריה חדשה. ובעבור שלא יכפור האדם בטובתו של מקום, תיקנו לנו חז"ל לומר ברכת השחר על זו הדרך, למען תיכף ומיד בקומו משנתו, היא הוא מעורר ליבו בטובתו של מקום, וזכרונו לא תמוש מפיו לעולם. ואולי מפני כך נמי מתחילין אנו סדר התפילה עפ"י [נוסח ספרד] הודו לה' קראו בשמו וגו', או עפ"י [נוסח אשכנז] מזמור שיר חנוכת הבית וגו', כיון דעלה ברצון חכמינו ז"ל לאלפנו, דראשית תורת חיי האדם בהשכמתו, היא, שיהיה תמיד ליבו ער למידת ההויה להשי"ת, וכשיחרוט האדם בליבו ענין זה, תבער בעצמותיו אהבת השי"ת, כיוון דעיניו יהיו צופיות אל הטוב והחסד הנמצאים בשבילי חיו.

ועי"ז נבוא נמי אל ביאור קושייתנו הב', דאם יתהלך האדם במחשבה מוחלטת ביותר, דכל מה דעודו עליה ועל זולתו, הכל נגזרה מאיתו ית"ש, ויבין וישכיל שכל הצלחת חבירו או אי הצלחת עצמו, נובע מיוצר ומנהיג העולם, והוא לבדו הבדיל בין חכמתו והצלחתו - לחבירו, אזי לא רק שלא ישנא זולתו בליבו, אלא כוח אמונתו תתגבר לאהוב כל איש מישראל, כיוון שכולם כאחד באים ממקור ושורש אלוהית עילאית, וע"כ צייתה התורה ואהבת לרעך כמוך, כלומר, דכמו שאתה מאמין בהגבלת יכלתך שהיא מן השמים, כמו"כ, צריך אתה להאמין ששינוי חיי חברך היא ג"כ נגזרת מהבורא ית"ש, ולכן מה לך כי תלין עליו או תשנא אותו ח"ו.

איתא בחז"ל (יבמות סב) וז"ל: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמום, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, והם הם העמידו תורה אותה שעה. תנא, כולם מתו "מפסח ועד עצרת". ואיתא בחז"ל (תלמוד ירושלמי נדדים ט, ד) ואהבת לרעך כמוך, רבי עקיבא אומר - זהו כלל גדול בתורה. ויש לבאר על איזה תורה

בתוה"ק (יט, יז, יח) לא תשנא את אחיך בלבבך וגו'. ואהבת לרעך כמוך אני ה'. ובספה"ק "תפארת שלמה" להרה"ק מראדאמסק צצוק"ל (פרשת יתרו בד"ה ויוצא משה את העם וגו') כתוב לאמר וז"ל: אכן כבר התעוררו בזה הראשונים ז"ל [יעינין בדברי הרמב"ן בפרשתנו במצות ואהבת לרעך] על מצות אהבת ה', כי האהבה תלויה בלב ולא תבוא בהכרח, זולת אשר יפעול בו החשק, וכל שלא ירגיש דבר שיפעול בו החשק, אינו אוהב אף אם יכריחנו במצות המלך, ע"כ. ועל זו הדרך תיקשי נמי, מה שצינו ה' אלהינו לאהוב זולתו, או חלילה אסר לנו מלישנא אותו, והרי הם הם מהדברים המסורים ללב האדם, ואם אינו מוצא סיבה מיוחדת לאהבה אותו, א"א לחייבו בע"כ ע"כ, ואלמה תחייבו התורה לאהוב אותו בע"כ, וה"ה לאידך גיסא, דאם פגע בו חבירו בנפשו, בממונו, או בגופו וכד', היעלה על הדעת שעל אף כל הנעשה לו תיאסר עליו אפי' לשנאותו בליבו, אתמהה? עוד יל"ד, דמפשטא דקרא משמע, דעל האדם לאהוב חבירו כפי שהוא אוהב את עצמו, וא"כ, אלמה תנן (אבות ד, כא) הקנאה התאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם, הרי, דאסור לאדם לקנאות בהצלחת חבירו בעבור שהוא עשיר, או שהוא אדם מוכשר ביותר, אשר בכל אשר יפנה משכיל ומצליח הוא, והא נצטוינו לאהוב זולתו כפי ערכו הפרטי, ולפי"ז כשהוא לא בר הצלחה כמו חבירו ומקנאו, אלמה הוא עובר על מצות ואהבת לרעך כמוך, כיוון שהוא אוהב את עצמו בכך ושונא הצלחת חבירו?

ובעזרתו ית"ש יש לבאר הכל כמין חומר, וכשנקדים יסוד וכלל גדול בהליכות נפש האדם, תשלם כל מלאכת התמיהות דלעיל, וזה החלי. מכורח השְׁפָנָה הנשמה בנרתיקה הגשמיי והחמריי עקב יצירתה מעפר האדמה, הרי, שתאוות גופו תטה ליהנות מהבלי עוה"ז, ובאהבתה יגהה תמיד, ולולי חמלה גדולה ויתירה שחמלה ה' עלינו ונתן לנו את תורתו המענדנת את תאוות הגוף, לא היתה הגוף מתנזרת מאהבת הבלי עוה"ז, ומצינו לרז"ל שאמרו (מכות כד). בא חבקוק והעמידן על אחת, שנא' (חבקוק ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה, ע"כ. הרי, שייסוד היסודות הוי, שיאמין האדם בכל דרכי ה' שכל מעשיו אמת ומשפט, וכל הליכות חיו מיוסדים על כל צעד ושעל בהשגחה פרטית נפלאה עד למאוד, וחדי העין ופקחי הנפש יזכו לחזות את הניסים והנפלאות שעשה ושעושה ושיעשה עמו בכל אשר יפנה, כשארז"ל (דהלא). אפילו בעל הנס אין מכיר בניסו, וכיוון שתהא מחשבתו בכך, אזי יהיה דבר זה הגורם העיקרי שתוקד בליבו רשפי אש אהבתו אל השי"ת, וישמרהו וינצרהו בכל אשר יפנה, ואפילו אם חלילה יצטער הוא או בני ביתו וכד', באיזהו שום צער ועגמו"נ, יגמול בליבו

ולהעריך את בריאותו וכי אתה שנתת לו את בריאותו? וא"כ צריך אתה לקבל עליך תשובה על הדבר הזה לעזור לכל איש יהודי הנצרך מבלי להכנס לכל חשבון אם אמנם מגיע לו או לא וכל הפושט יד נתנים לו.

קיבל על עצמו הגביר בקבלה גמורה כדברי רבינו ואז סיפר לו רבינו: בימי הבעש"ט היה גביר אחד גדול שהיה בו תורה וגדולה במקום אחד כי היה ת"ח וגם בעל צדקה גדולה ומפורסם אך דבר אחר גרוע היה בו כי זחה עליו דעתו מאד מרוב עשרו וצדקת פזרונו. תמיד לאחר שנתן צדקה גדולה לעניים היה מספר להם את כבוד עשרו הרב ואת אשר גדלו מלך מלכי המלכים והיה מפליג בשבח עצמו עד למאד. ועוד היה מוסיף ואומר האם יתכן במציאות שהוא שיש לו עסקים בהרבה סוגים שונים של מסחר וגם בתי חרושת ונכסים על פני כל המדינה וא"כ לא יתכן שיהפוך לעני כי גם אם מסחר אחד שלו ירד מטה מטה הרי יש לו עוד מסחרים אחרים וכך היה משתבח ומפאר את עצמו. כל העניים ומקבלי הצדקה כמובן היו אומרים לו שהוא צודק ואין שום אפשרות בעולם שהוא יהפוך לעני.

הדבר הזה גרם לקטרוג גדול בשמים על הגביר כי כפר בכתוב: "ה' מוריש ומעשיר" וכבר יצא עליו גזר דין שירד מנכסיו. הבעש"ט זיע"א שידע מגזר הדין ביקש בתפילתו שיתנו לו עוד הזדמנות אחת לנסות ולשנות את דרך הגביר הנ"ל ואם לא יעלה בידו אז באמת יחתם גזר דינו והסכימו בשמים על ידו. הבעש"ט שלח את הרב הק' ר' דוד ממיקוליב והורה לו מה לעשות. הרה"ק ר' דוד בא אל הגביר והוא כיבדו מאד כהרגלו וגם רצה ליתן לו נתינה הגונה עבור כל שימצא לנחוץ ואח"כ החל כהרגלו לשאול האם יתכן במציאות שגביר גדול כמוהו יגיע עד פת לחם וכו', להפתעת הגביר ענה לו ר' דוד כי בלי כל ספק יכול הוא להגיע לידי עניות מרה בתוך שעה קלה. שאל הגביר הכיצד יכול כזה דבר לקרות כאשר יש לו כל כך הרבה מסחרים וכו' וענה לו ר' דוד כי מחר בבוקר הוא יבאר לו הדבר בדיוק ובינתיים השעה כבר מאוחרת ועתה כדאי ללכת לישון. צחק הגביר ולעג לר' דוד באמרו כי הוא ודאי רוצה להתחמק מתשובה ובודאי שדבר זה שהוא יעני אינו שייך כלל וכלל והלך לישון.

בלילה חלם הגביר שהקיסר בכבודו ובעצמו כיבד אותו בביקור מכיון שבאמת הגביר הנ"ל היו לו עסקים עם שרים גדולים ונכבדים משרי המלוכה וגם

מעשה כזה מסופר על גביר אחד שעסק בהובלות סחורה עבור הממשלה והיה תמיד משחד את הפקידים שיקבל את כל ההובלות. פעם אחת כאשר חשב כי כבר אין לו צורך לשחד את הפקידים קיבל הובלה גדולה וחשובה ומכיוון שלא נתן כהרגלו שוחד לפקיד, רגז מאד הפקיד ומסר עליו לשלטון איזה מסירה והיה בצרה גדולה כי נאמר לו שלא ישתמשו בשירותיו יותר ועמד להפסיד את כל פרנסתו.

הגביר שהיה מקורב לרבינו נסע אליו בחופזה ובכה לפניו על צרתו. ענה לו רבינו וכי חשיד קודשא בריך הוא לעשות דין בלא דינא? פשפש נא במעשיך וזמן הסתם קרה איזה מקרה לא טהור שנכשלת בו ואם תמצאנו ותעשה תשובה שלימה אני מבטיחך שלא תנזק בזה הענין ופרנסתך תשוב אליך כבראשונה.

חשב האיש ועלה בדעתו מה שנראה לו שחטא וסיפר לרבינו: פעם אחת כשהייתי עסוק ביותר עם איזה איש משרי המלוכה שהיה אצלי בבית לצורך ענין דחוף, בא עני אחד וביקש עזרה ובני אמר לו כי ישוב לאחר כמה שעות אחרי אשר אבי עסוק ביותר כרגע ולא יוכל להתפנות אליו. העני הלך התמרמר ביותר וצעק על הבן: איך משלחים אותי ואני נצרך גדול ומדחציף כוליה האי שמע מינה דממזר הוא וכך צעק וקילל. הקולות של המריבה נשמעו בחדרי ואני ביקשתי את השר שימחל לי לרגע בכדי לראות על מה המהומה. כאשר יצאתי ושמעתי שהעני הנ"ל קרא לי ממזר ועדיין הוא עומד ומקלל באתי כלל כעס וסטרתי לו בפניו. אח"כ שבתי ונחמתי על מה שעשיתי וביקשתי את סליחתו וגם נתתי לו נדבה הגונה והוא הלך מביתי שבע רצון וחשבת כי כבר כיפרתי על עוון זה.

נענה רבינו ואמר: אכן אין זה העוון שאני מבקש כי באמת היה עני זה ראוי לענש וגם כבר פייסת אותו. פשפש וחפש שוב במעשיך. חשב הגביר שוב ועלה במחשבתו עוד מקרה: פעם אחת באישון הלילה בא אלי הביתה איש מגודל ובעל קומה וביקש תמיכה כי הנו רעב ללחם. אמנם נתתי לו נדבה אך בשעת מעשה רגזתי עליו שבא באמצע הלילה והעירני משנתי עבור זאת וגם שראיתי כי הוא בריא וחזק וצעקתי עליו כי הוא יכול למצוא לו איזה עבודה מאחר והוא אדם חסון וגדול והאיש הנ"ל הלך לדרכו ממני נכלם.

ענה לו רבינו: בזה אמנם חטאתי כי בלי ספק אם בא אליך בחצות הלילה בודאי היה בצרה גדולה ומה לך לספר חוקו

רבי דוד טווערסקי - 'המגיד מטולנא', נולד בשנת תקס"ח כבנו השישי של רבי מרדכי מטשרנוביל ב"ר מנחם נחום טווערסקי מטשרנוביל בעל המאור עיניים, ולאמו בת רבי דוד לאה'קס מחשובי תלמידי הבעל שם טוב הקדוש.

רבי ברוך ממוז'בוז' שימש כסנדק בבריתו של רבנו, לאחר הברית התבטא רבי ברוך ואמר: "הער וויינט וויא א חכם" הוא בוכה כמו חכם.

רבנו נשא לאשה את בת רבי ישראל אברהם מטשרני-אוסטראה ב"ר זושא מאניפולי.

בתחילה הוזמן רבנו לשמש כמגיד בעיר וואסליקוב משם עבר לכהן בעיר טולנא בשנת תרל"ח עבר רבנו לגליצ'א והתיישב בעיר בראד ולאחר זמן מה חזר רבנו לעיר טולנא אשר שמה דבקה בשמו.

פעם אמר משהו לרבי אהרן מטשרנוביל אחיו הבכור של רבנו כי אחיו רבי דוד מדבר שיחות חולין לפני התפילה, ענה רבי אהרן לאותו אדם: "בתפילה אנו אומרים ויברך דוד את ה' - דוד'ל מברך ומהלל את ה' יתברך, אך לעיני כל הקהל - בעיני הקהל, נדמה להם כי ויאמר דוד - כי דוד'ל סתם מדבר ...

פעם שאלו החסידים את רבנו: למה לנו להתפלל על ביאת משיח, הרי כאשר הוא יבוא אנו נברח מרוב בושח ונכסה פנינו. ענה להם רבנו: האמינו לי, באותה דקה שיבוא המשיח יהיה בעולם כזו הזדככות המוחין, שאפילו הפחות שבפחותים יוכל להתקרב אל אבינו שבשמים.

רבנו אמר: איתא "אין בן דוד בא אלא בהיסח הדעת" (סנהדרין צז.), וגם אמרו (שם צח.) שבא בדור "שכולו זכאי או כולו חייב", ולכן כאשר יבוא העת שיהיו מוכרחים כבר לגאול את ישראל, אזי יסיח הקב"ה דעתו מהרשעים, וממילא ישארו זכאים.

איזה יהודי אחד נכנס פעם אל רבנו ושפך בפניו את לבו על קושי פרנסתו, תוך כדי דבורו הזכיר אותו יהודי את דברי רבי שמעון בן אלעזר "הרעותי את מעשי וקיפחתי את פרנסתי". אמר לו רבנו: אכן רבי שמעון בן אלעזר אמר "הרעותי את מעשי וקיפחתי את פרנסתי" אך ההבדל ביניכם שהוא התייפח ב"הרעותי את מעשי" ואתה מתייפח ב"וקיפחתי את פרנסתי" ...

עשירים רבים היו בין חסידיו של רבינו ולפעמים כדרך העולם היו מהם עומדים בפני צרה גדולה שהיה נראה כי יפסידו את כל עשירותם וגלגל מזלם מתחיל להתהפך ואז באו אל רבינו שיושיעם.

אור זרוע לצדיק

הרה"ק רבי דוד טווערסקי זצ"ל

המגיד מטולנא

י אייר תרמ"ג

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ועד שיעורי תורה דקהילתינו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תקנת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לימים אלו

אשר כל אחד ואחד ילמד דף גמרא בכל יום בסדר מיוחד לכל קהל עדתינו.

- א. כל האברכים והבחורים ילמדו מדי יום מימי הספירה דף גמרא מס' ביצה על הסדר, מיום שני פר' תז"מ.
- ב. הלימוד הינו דווקא בחברותא. כל הרוצה חברותא, ניתן להשאיר הודעה במערכת קול קהילתנו.
- ג. ניתן להשאיר הודעות, שאלות וקושיות על סוגיה הנלמדת, להרה"צ אפרים מנחם מנדל למברגר שליט"א במערכת שלוחה 9.
- ד. לימוד הדף נקבע לשעה 12 עד 1 בצהריים.
- ה. סיום על מסכת ביצה, יתקיים בעה"ת ככל והמצב יתאפשר, ביו"ט שבועות בקידושא רבא לאחר התפילה.
- ו. קוויטל מיוחד עם כל הכוזמים יוכנס לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, נא להרשם במערכת.

סדר הלימוד לשבוע פר' אמור - מסכת ביצה

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי	שבת
ט"ו	ט"ז	י"ז	י"ח	י"ט	כ'	כ"א

אני צריך כל ביאורים והדבר פשוט אצלי והלילה למדתי מחלומי בצורה חיה ומוחשית אשר האדם בעוה"ז כל כולו תלוי בחסדי השי"ת בכל רגע ורגע ורבים הדרכים לפני המקום להשפיל או להומם כל בן אנוש. ענה לו הרה"ק ר' דוד, אכן בשביל זה הדבר באתי בצל קורתך להביא אותך להכרה זאת ועתה יכולני לשוב לבית מורי הק' ששלחני בדבר הזה.

ותדע כי המלה בור היא ר"ת של: "ב'שר ר'מה ו'תולעה" שזהו כל האדם ואיך יתגאה בעשרו לומר לא יאונה לי כל רע וה' מוריד ויעל וישועת ה' כהרף עין וכן להיפך.

ועתה סיים רבינו את הסיפור לגביר, תשמור הדבר מאד בלבבך לעשותו שלא לצער שום אדם מישראל ונתנה בכלם מנהג דרך ארץ כי לגלגל חוזר בעולם ותשגיח על דבריך ואל תתן את פיך לחטיא את בשרך. אח"כ בירכו בהצלחה והגביר הנ"ל שב לביתו ומצא שהמסירה עליו נתבטלה ומצאו שכל דברי הפקיד בשקר יסודם ונתנו לו שוב כמקודם את עבודת ההובלות והוא שב ביתר שאת לעשרו. כמוכן שנהיה לבעל צדקה יותר גדול מקודם ושמר פי רבינו במלואם.

בשנת תרמ"ב י' לחודש אייר נפטר רבנו ונשמתו עלתה בסערה השמימיה. מנוחתו כבוד בעיר טאלנא שבאוקראינה.

המשך אור זרוע לצדיק מעמוד ג'

ישימו לב לתארו הרי שייסגירו אותו למלכות ולכן התחמק מן הבית והחל בורח דרך שדות בכדי שלא לפגוש באנשים ונודד בדרכים. לבושו כבר התבלה וגם לא היה לו כל כסף בכיסו והרעב והצמא החל להציק לו מאד והוא החל לשאול את נפשו למות. לבסוף החליט כי אין הוא עוד לסבול חרפת הרעב והסתכן להכנס למקום ישוב בכדי למצוא מעט אוכל להחיות את נפשו. כאשר הגיע לעיירה אחת הלך לחפש איזה בית של יהודים שירחמו עליו, ראה לפתע קבוצה של חיילים הולכים ופחד מאד שייכירוהו. מיד חיפש לו מקום מסתור וראה בקצה הרחוב איזה בור שופכין ומיד קפץ לתוך הבור להנצל מהחיילים.

כך שכב בתוך הבור המאוס בפחד והרהר במו גורלו איך נפל מאיגרא רמה לבירא עמיקתא ממש ונזכר שהיה תמיד אומר כי לא יתכן בשום אופן שירד מגדולתו. בעודו כך מהרהר ביוגן קודר במצבו העגום התעורר משנתו העמוקה וראה שהנו נמצא בחדרו המפואר בבית. כולו נסער ונרעש קם ממטתו ויצא מחדרו ופגש את ר' דוד הנ"ל שאמר לו: עדיין אתה רוצה שאבאר לך הכיצד יכול אתה בשעה קלה להפוך לאיש נדכה ואומלל?

לא, לא, צעק הגביר בסערת נפשו כי רבה, אין זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

ביום שישי פר' תזריע מצורע, התקיים בחצר ביתו נאווה קודש מעמד הברית לבן הר"ר אברהם בן ציון גוברמן הי"ו בן הרה"ח יהודה אריה הי"ו. כ"ק מרן רבינו שליט"א כובד בסנדקאות ובברכות.

בשבת קודש - ר"ח אייר, התקיים תפילות בחצר ביתו נאווה קודש, לרגל שבת ר"ח, לאחר התפילה התקיים קידושא רבא לרגל הולדת הבת לידידנו הר"ר יקותיאל יהודה לוי הי"ו.

מזל"א טבא וגדיא יאה
 מעומקא דליבא נברך בזאת
 את אנשי שלומינו
שהשמחה במעונם
 הרה"ח משה גקריטר הי"ו
 לרגל שמחת הולדת הנכדה
 הר"ר יקותיאל יהודה לוי הי"ו
 לרגל שמחת הולדת הבת
 יה"ר שויכו לראות מהם ומכל יוצ"ח
 רוב נחת והתענוג דקדושה
 כעתידת
 קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

נפגש כמה פעמים עם הקיסר. כמובן שהגביר חרד על האורח הרם והנישא וכיבדו בכל מיני מגדים ומאכלים יקרים וחשובים והקיסר ביקש גם להרוות צמאונו בכוס תה. הגיש הגביר לקיסר כוס תה ומיד כאשר טעם מן הכוס נפל מכסאו ומת. תיכף התעורר רעש גדול וכל פמלית המלך ובראשם שריו שהיו אתו צעקו שבדאי היה בתה הזה שניתן לקיסר סם המוות ולקחו את הגביר למאסר ויצא עליו גזר דין מות בתליה.

כאשר לקחו את הגביר לתליה פרצה אש גדולה בבית הסוהר וקמה מהומה גדולה אשר הגביר היה יכול לנצל את הבלבול הגדול והוא נס על נפשו מבית הסוהר והגיע במנוסתו לעיירה קטנה עייף ויגע וצמא. הוא דפק בדלת בית אחד של יהודים וביקש מחסה ומעט אוכל. כמובן שיהודים רחמנים בני רחמנים נתנו לו מבוקשו ומכיון שהיה עייף ביותר גם הציעו לו מקום לישון. למחרת ממקום משכבו שמע הגביר איך שהיהודי מספר לאשתו כי תלו כרוזים גדולים בכל העיירות כי רוצח המלך ברח מבית האסורים וכל מי שימצאו יקבל פרס גדול של כמה מאות אדומים וגם נתנו את תארו בדיוק. אכן סיים האיש הלואי ואנו נמצאנו ונוכל עי"כ להרויח את הפרס.

הגביר רעד ממקום משכבו והבין כי עתה